

Протягом останніх років Україна зробила багато для формування і реалізації нової державної молодіжної політики, спрямованої на створення державою умов для надання кожній молодій людині соціальних послуг з навчання, професійної підготовки та працевлаштування. Статтею 43 Конституції України зазначено, що кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він сам вільно обирає або на яку вільно погоджується, а ст. 46 закріплює право громадян на соціальний захист у разі... безробіття з не залежних від них обставин, тобто держава гарантує захист зі свого боку [2, с. 91 – 94].

Як відомо з практики, дана норма реалізується не повністю. Сучасний стан економіки та зростання безробіття вимагають всебічних досліджень проблем зайнятості різних категорій населення з метою регулювання цих процесів й опрацювання заходів щодо виходу з кризи. За таких соціально-економічних умов особливі труднощі з працевлаштуванням виникають в осіб передпенсійного віку, жінок з дітьми та молоді. Зокрема, законодавство передбачає, що при прийнятті на роботу неповнолітнього з ним має бути укладений письмовий трудовий договір. Але, на жаль, ця норма не завжди виконується. Така ситуація може зумовити негативні правові наслідки для роботодавця за невиконання норми права.

Крім вищезгаданої низки питань працевлаштування молоді, що є недостатньо врегульованими в законодавстві, слід звернути увагу й на такі, як відсутність затверджених регіональних програм працевлаштування студентів у вільний від навчання час; законодавчо встановлених гарантій захисту працівників від дискримінації за віковою та статевою ознакою; конкретних визначень закону щодо таких випадків: молоді працівники, які укладають трудовий договір і працюють на умовах неповного робочого часу, повинні отримувати таку ж заробітну плату, як працівники з повним робочим днем, а переважно мають оплаченим лише фактично відпрацьований час.

Отже, держава гарантує населенню право на працю, але через відсутність достатнього практичного досвіду, соціально-правових та професійних знань, а часом моральної невідповідності до конкуренції на ринку праці, реалізувати своє право на працю громадянам досить складно. Проведений аналіз дозволяє стверджувати, що для вирішення даних проблем необхідно усунути не наслідки, а причини їх виникнення та існування.

Дослідивши матеріали законодавчого регулювання трудових відносин в Україні та дані комітету статистики, можна виділити наступні при-

чини безробіття українських громадян: професія, отримана випускником, часто в нових мінливих умовах, виявляється не затребуваною на ринку праці; невідповідність підвищених претензій громадян відносно високої заробітної плати і гідних умов праці можливостям роботодавців; завищені критерії оцінки професійної підготовки спеціалістів з боку працедавців; відносно низький рівень розвитку економіки; високий рівень тіньової економіки.

Література

1. Богоявленська Ю.В. Адміністративно-правові механізми управління зайнятістю молоді в Україні в умовах фінансової кризи / Ю.В. Богоявленська // Економіка та держава. – 2009. – №3. – С.44-54.
2. Василюшина С.О. Особливості державного регулювання ринку праці молоді/ С.О. Василюшина // Економіка та держава – 2009. – №3. – С.91 – 94.
3. Волкова Н.В. Політика держави щодо зайнятості молоді та її ефективність / Н.В. Волкова // Науково-теоретичний журнал Дніпропетровської державної фінансової академії. – 2010. – № 1 (23). – С. 26 – 32.

УДК 34:378(477)(043.2)

Смітюх А.С.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Собкова В.В., старший викладач

ЮРИДИЧНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Однією з необхідних сьогоденних умов підвищення значення права в усіх сферах суспільного життя та ефективного забезпечення визнаних міжнародною спільнотою стандартів прав людини є необхідність підвищення правосвідомості та правової культури як суспільства в цілому, так і кожної посадової особи, кожного громадянина. Зважаючи на це, за останні роки суттєво розширились межі правової діяльності в сферах державного будівництва, економіки, забезпечення суспільного порядку, а відтак значно збільшився попит на юристів, спостерігається зростання престижу юридичної професії.

Юридична освіта є необхідною складовою юридичної професії і являє собою досить багатогранне явище, адже означає сукупність організаційно-виховних, інформаційних, процесуальних та інших заходів, за допомогою яких здійснюється процес професійного відбору кадрів, їх правового виховання та навчання для вирішення практичних завдань суспільного життя, захисту законних потреб та інтересів членів суспільства [1, с. 61].

За порівняно невеликий проміжок часу юридична підготовка фахівців в Україні зазнала істотних змін. За кількістю правників нині Україна випереджає більш розвинуті держави світу, проте сама якість освіти здебільшого відстає від загальноосвітніх стандартів. Тому слід розвивати міжнародні зв'язки, спрямовані на інтеграцію вітчизняної юридичної освіти в світовий освітнянський простір.

Однією з найбільших проблем на шляху вдосконалення та розвитку сучасної української юридичної освіти є недостатня відповідність освітньої юридичної сфери характеру і змісту українських реформ [2, с. 193]. Для її вирішення потрібно змінити сам зміст вищої юридичної освіти, вдосконалити державну концепцію підготовки юристів.

Не менш гостро постала проблема щодо практичної реалізації здобутих юридичних знань у вищому навчальному закладі. На сьогоднішній день більшість вузів не покладають на себе зобов'язань у працевлаштуванні, що негативно відбивається на розумінні студентом того факту, що теоретичні знання є лише основою для роботи, адже успішна діяльність базується саме на умінні застосовувати ці знання на практиці [3, с. 247].

Потребує вирішення також проблема якості науково-педагогічних кадрів, оскільки завдання, які виконують юридичні вищі навчальні заклади вимагають від науково-педагогічного персоналу не тільки високого рівня компетентності, а й вміння застосовувати теоретичні знання на практиці, постійного підтримання цих здібностей на належному рівні, їх вдосконалення, а також вимагає бути спроможним донести максимум з таких здібностей до розуміння студента та сприяти нормальному засвоєнню цих знань. Задля цього необхідно створити ефективну систему відбору кадрів на основі їх здібностей і вміння здійснювати навчально-виховний процес, удосконалити систему управління кар'єрою викладачів, фінансово забезпечувати їх статус.

Великою проблемою на шляху вдосконалення та розвитку сучасної української юридичної освіти є неузгодженість української системи вищої юридичної освіти з європейськими та світовими стандартами [4, с.

252]. Вирішення цього питання дало б змогу вищим навчальним закладам більш якісно здійснювати підготовку юридичних кадрів і підвищувати кваліфікацію спеціалістів в нових напрямках юридичної науки і практики.

Спроби модернізувати юридичну освіту на всіх рівнях за рахунок введення в навчальні плани окремих навчальних дисциплін або збільшення обсягу матеріалу зумовили виникнення ще однієї проблеми, а саме перевантаження студентів, що регламентовано також аудиторною роботою. Це позбавило їх можливості поглиблювати свої знання самостійно, здобувати навички самоосвіти.

В сучасних умовах необхідно також звернути увагу на використання можливостей нових інформаційних і комунікаційних технологій, реалізацію новаторських концепцій та методів. Безумовно, це є також чи не однією з найбільших проблем української освіти, адже нинішня фінансова скрута не дозволяє належно забезпечити вузи сучасною комп'ютерною технікою і створити на базі провідних юридичних закладів системи перепідготовки та підвищення кваліфікації викладачів щодо застосування в навчальному процесі інформаційних і телекомунікаційних технологій.

Таким чином, в Україні фактично відсутня чітка цілеспрямована державна політика в сфері реформування вищої юридичної освіти, в тому числі – з підготовки юристів, оскільки ті реформи, які відбуваються в нашій країні, переважно спрямовані на приведення зовнішньої форми освіти у відповідність до європейських стандартів та вимог. Докорінно змінити сутність вищої юридичної освіти в Україні можна лише шляхом вирішення існуючих у цій сфері проблем, послідовного та цілеспрямованого впровадження вдосконаленої системи державного контролю за рівнем фахової підготовки юристів. Саме ця ідея має лягти в основу нової концепції розвитку юридичної освіти на найближчі роки.

Література

1. Мельничук О. Освітні правовідносини: класифікація, поняття й особливості окремих видів / Ольга Мельничук // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 2. – С. 61-64

2. Бігун В.С. Юридична професія та освіта. Досвід США у порівняльній перспективі. – К.: Видавнича організація "Юстиніан", 2006. – 272 с.

3. Корсак К. В. Вища освіта і Болонський процес: [навч. посіб.] / К. В. Корсак, І.О. Ластовченко. – К. : МАУП, 2007. – 352 с.

4. Юридична наука і освіта на Україні / Ю.С. Шемшученко, І.Б. Усенко, Б.М. Бабій та ін.; Відп. ред. Ю.С. Шемшученко; АН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К.: Наук. думка, 2004. – 304 с.

УДК 316.482.051.63(043.2)

Станішевська А.Г.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент

КОНФЛІКТ ПОКОЛІНЬ

Батьки і діти – різні вікові групи, і між ними в усі віки траплялись непорозуміння, бо старшим здається, що вони все знають і від своїх нащадків вимагають незаперечного виконання всіх канонів, які вони створили у цьому світі. Типовими проблемами у стосунках між ними є:

Тотальний контроль

Не потрібно забувати, що сім'я – це соціальний інститут, в якому велике значення відіграє особистий простір кожного індивідуума. Батьки часом не усвідомлюють, що порушують його. Дитина – особистість, у якої є право на своє власне дитинство. Вона вправі самостійно здійснювати помилки і робити дурниці. Батьки не зможуть завжди її від цього огороджувати. Самостійність теж має бути присутня. Деякі речі, звичайно, потрібно контролювати, однак не так тотально.

Відсутність уваги

Напевно, гіршим за надмірну увагу до дитини може бути лише її відсутність. Дорослі часто тяжко працюють і не рідко не можуть приділити навіть уваги дитині, не говорячи вже про виховання. А потім жаліються, що дитина не рахується з їхньою думкою. Рідні по крові люди фактично чужі один-одному. Цього ніяк не можна допускати. Потрібно більше часу проводити з дітьми, цікавитись їхнім життям, надавати їм любов та турботу.

Еталон поведінки

Родина для дитини завжди являється певним еталоном поведінки. Саме всередині даного інституту вона набуває всі необхідні якості, які-

ми в подальшому і буде керуватися. Крім цього дитина намагається зрозуміти й усвідомити способи поведінки в конфліктних ситуаціях, які демонструють дорослі, самі того не помічаючи. Батьки повинні постаратися звести проблемні ситуації до мінімуму. Потрібно вміння вибачатися і просити вибачення, а також визнавати свої помилки щодо дітей.

Неповні сім'ї

Неповні сім'ї мають своє, специфічне коло проблем. Зазвичай вони пов'язані з тим, що дорослій особі доводиться виконувати роль і батька, і матері одночасно. Особливо нелегко це буває реалізувати, якщо людина виховує дитину протилежної статі. Хлопчиків, якого виховує одинока мама, може не вистачати еталонів чоловічої поведінки. А дівчинка може не уявляти собі, як має себе вести жінка в рамках сім'ї, якщо виховується одним лише батьком.

У подібних ситуаціях психологи рекомендують батькам знайти дорослого протилежної статі, який час від часу вчив би дитину нормам поведінки.

Типові проблеми, пов'язані з кризами розвитку

Навіть в ідеальній сім'ї часом негаразди. У певні періоди, і з досить чітко описаною в дитячій психології закономірністю, діти стають зухвалими, неслухняними, примхливими. Зазвичай це пов'язано з тим, що дитина переживає кризу розвитку. Криза дитячого розвитку – це така точка, в якій дитина не хоче жити по-старому, а по-новому не може. І тоді вона висловлює своє незадоволення через протести і капризи. Якщо батьки не знають, як правильно реагувати на дитячі вікові кризи, серйозні проблеми і непорозуміння у відносинах з дітьми їм практично гарантовані. Правильна реакція на дитячі кризи дозволяє їм протікати майже безсимптомно і без проблем [2, с. 58].

Батьківські директиви

Дітям часто доводиться чути від батьків фрази типу: "Коли ж ти нарешті порозумнішаєш?", "Ех ти, моє горе" та інші. Все це і багато інших батьківських навіювань, програмувань прийнято називати батьківськими директивами. Термін введений Р. і М. Гулдингами в книзі "Психотерапія нового рішення" і означає прихований наказ, неявно сформульований словами чи діями батьків, за невиконання якого дитина не буде покарана явно, але буде покарана побічно – власним почуттям провини перед батьками, що дали цю директиву. Справжні причини своєї провини дитина (і навіть дорослий) не може усвідомити без сторонньої допомоги. Саме директиви відповідальні за живучу вже в до-